

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 554/2024
27.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, др Илије Зиндовића, Гордане Комненић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Немања Величковић, адвокат из ..., против туженог ПД „Тимор“ д.о.о. Куршумлија, чији је пуномоћник Иван Максимовић, адвокат из ..., ради исплате разлике зарада, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2683/2023 од 17.11.2023. године, у седници одржаној 27.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2683/2023 од 17.11.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2683/2023 од 17.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П1 148/2022 од 12.12.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен прецизирани тужбени захтев тужиле, па је наложено туженом да тужили на досуђени износ од 15.000,00 динара, на име увећане зараде за рад на дан празника, уплати код надлежног ПИО фонда ПИО доприносе по стопама које буду важиле на дан уплате. Ставом другим изреке, наложено је туженом да тужили на име трошкова превоза за долазак и одлазак са рада за период од јануара 2013. године закључно са новембром 2015. године, исплати укупан износ од 194.224,02 динара и то у појединачним новчаним износима, као у његовом садржају и са затезном каматом на сваки појединачни месечни износ почев од 05. у месецу за текући месец до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован прецизирани тужбени захтев тужиле да се наложи туженом да тужили на име разлике зараде за сате рада дуже од пуног радног времена плати 168.950,67 динара за период од јануара 2013. године закључно са новембром 2015. године, у појединачним новчаним износима, као у његовом садржају и са затезном каматом на сваки појединачни месечни износ почев од 30. у наредном месецу за претходни месец. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован прецизирани тужбени захтев тужиле којим је тражено да се наложи туженом да тужили за период од 01.01.2013. до 31.07.2014. године, на име увећања зараде за рад у сменама, исплати 108.268,78 динара, у појединачним новчаним износима као у његовом садржају и са затезном каматом на сваки појединачни износ

почев од 30.-ог у наредном месецу за претходни месец па до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован прецизирани тужбени захтев тужиле којим је тражено да се наложи туженом да тужили за горе наведене периоде на износе за рад дужи од пуног радног времена и сменски рад уплати ПИО доприносе и доприносе за обавезно здравствено осигурање код надлежних фондова по стопама које буду важиле на дан уплате. Ставом шестим изреке, наложено је туженом да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 130.662,50 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2683/2023 од 17.11.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака, потврђена првостепена пресуда у ставу другом, трећем и четвртном изреке, а преиначено решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу шестом изреке првостепене пресуде, тако што је тужени обавезан да тужили на име трошкова парничног поступка плати 120.955,00 динара. Одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова на име одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиле је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о истој одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11...10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата увећане зараде на име прековременог рада и рада у сменама, са припадајућом затезном каматом и доприносима за обавезно ПИО и здравствено осигурање, а нижестепени судови су одлучили одбијањем тужбеног захтева тужиле у овом делу, код утврђеног да је, због сезонског карактера рада, тужени послодавац за утужени период донео Одлуку о прерасподели радног времена, а укупно радно време у периоду од 6 месеци у току календарске године није било дуже од уговореног радног времена, те да, поред тога, запослени нису радили у сменама већ двократно. Одлука у оваквој парници је условљена резултатом расправљања и чињеничним стањем утврђеним поступку и у конкретном случају заснована је на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Поред тога, одлуке ревизијског суда на које се ревидент у ревизији позива нису донете у истој или битно сличној чињенично-правној ситуацији због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба за уједначавањем судске праксе и новим тумачењем права, из којих разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије, применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, што је овде случај, ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинско-правним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради исплате тужиља је поднела 01.03.2016. године, а вредност предмета спора је 277.218,72 динара.

Имајући у виду да је реч о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужиље није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић